nagi funke võtma, ker pääl pääl must pilvi elär. Ei ormarta ma ka tuod, et ja hinele viipe (risti) otte pillud, tus pääle ei kae ma ühnagi hüä silmaga, ker nii tõpe. Olet täiwesti mu meele line poiss, kui neist orjust kõrwale hoijad, ninn pääle kauba veel fundei müjä, pääd ei jui, ühtsi ei õiga, woth jär olet ütz mehine mäes." Wana jämme lebar see valli kihlwedega koeka leppis, ninn ranatant jai pelle pääle õigä võõmfar ühgär ona käe, fuurd plaggaharnijega, mehe kätt wastu, ninn kihl-wido oll kinnär, mehe arwatäh ja ta hõjar võõ-muga, ühna waffä perremehe warta: „Noh, lüga! lüga tehä ka küll perremehe puolt?" „Muidogi, muidogi" ütel wana-tant, mis kaup wai kihlwido tus om, koh man lüdugi ei juuva? Ent ühne ütlema maaha, ja kiwotame kauba ja kihlwes tun-nistuse walmis, fis om kõik ofi kinnäs, kui Wesselew valge pääl om. Ega meil jüa ütelgi muid ühnsjöt, nägijät man ei olä!" „Õigä, õigä, õigä, perremäes, mis jä, kiwotame waana tohe kõik üles!"

Rõõmsate naeratällöh, läts wana tant tälla mans, ja tõnmer pääle musta, kõrwadse kepi wällä, ninda tiini kolm tugerat mattsa maad warta lei, ja pääle tus ütz tpööri toolä kottale widi. Wana jämme ühnehtellemine oll ütle-mädä jums, kui ta pääle kanaft maa peest uhkät kauba üles näkk tõuwad, kinkpääl papro, jule ja lüwa torsi walmi olliwa. Leewa kummakski otsak oll uhkä kullane tuol, ütz pääle ista wana tant esi, tõõsi pääle käsk ta mehel ista, mida mäes ka õigä kauhkä meelega tekk, sest kõwa pääl saisiwa ka mitme werewa viina pudela, wist lügor, weike mehekene mitu nädälät tsiki-tsildagi moitsa ei olä saanu. Kui naa mõlemba tuolä pääl istema, wõtt wana tant teäwa säätse rõõtse, aste mehe mans ja ütel: „Ma küsitsse tänt om õkr ilma alõrgusst saani werred, see om neide weri, keda ma hinele teenistuiste wota. Anna jär uma nimetsi kõrm sija, ma ei taha pääle rohkems, kui kolm pule-täid." Just takkmada pidi mehekene uma nimetsi kõrm wana tundi käte ondma, ker rõõtse kaawa sõrme külge teka, ninn säält edimätse rond pule täwne werd välli wõtt. Olli tus otsa kiwoteda, jä wõtt tõõsi, peräst kol-mandama pule täwne werd, — ja kihlwes tunnistuse kiri olli

walmis. Wana tant pand valli kihlwes tunnistuse, wastalikku teenistuse peräst omma kaemami, ja nüüd pöödi mitu werewäd ühna pudelät tühär. Ent niagi tetti jorniäle ots, fest wana tant pelär ainda kirgmist, ja ta wõtte minestit. Otsa minnek ond ta „wanale nõutsile" ona musta kõrwadse kepi selle ütle-mijega: „Kui ja midägi tahat, sis lõõ selle kepiga kolm kõrda ja ütle: „Trump, tee leta ja leiä!" Sis kaap kõik, mis ja eäle igätset ehk joovit. Trump om mino kõige truimb sulane, ja ta kaap kõik tegema, mis ja eäle käsek, olgu ka wai lüa lagehõlä moalt. Säält om ja nii palgi joudes." Seelamaid korer wana tant tõlda, ja naer tuhat nelja, tultut tiid, umma waima minemä.

Ent „wananäs" ei jõrwasti inäp ralgät wota, en-ge sis lama, kui ta perremäes ära-läts, tagi ta ona sulast „Trumpiga" proomi, ker om ka see ofi õigä. Ja wõtt kolmkorda warta maad ja ütel: „Trump, tõo mulle tõrre tõld, nela kobesega! Ma taha ka ützkõrd oma puninga lüna koema minnä." Wainult olli mäes oma ütlemise lõpetanu, kui maa peält uhkä tõld, nelä kobesega, ja kui seen rällä ilma, ja hoä kobesel, jalgu trumpih kärwiwa, ninn vedägi tõlda oodiwa, et jõutma minnä. Ent nii kui „wana näus" parhilla olli, nõrdjutsih rõõmi, nah näitä kilgu duelus lei, — nii er tihda ta mitte, nii uhkähä tõlde iftma minnä; ja päälagi saar tehä lünah poolitsei, kui selmi ja rawalt kinni tahma. Sa lei jällegi uma musta kõrwadse kepiga kolm kõrda maad warta ja ütel: „Trump, tus mulle ütz wõeya walli ja uhkä herä rõiwa, et ma wõisi ja kombe-päraline mäes wõi olla, nii jugutsek torrah tõllak!"

Wainult olli mäe oma ütlemisega walmis saanu, — pääl saisiwa uhke rõõiwa selmi, ninn mees olli nüüd nägi, nannu nõutsa salast pilma, ja ussin wahtsit sälgä saatmä. Ome lugu! Kõik rõõiwa olliwa tälle nii parajа nehä pitä, nüüd oles naa tälle sälgä waletes. Nüüd, kuna mäes kewälikult rõõmis olli, otte ta tõlda, koht ta ka uma kepi kindlägа ütsk wõtt. Olli ta tõllak — ilma ka ütz lahke näoga nuormäes puski pääle kutsariis, ker, nägu mõni wana tehtra teener, oma perremehe takmisih õa-mõistse, ninn tunle-usfindu-sega, puninga lüna poole sihtas. Wõnigi tala wotta maad olli puninga lünani, ninn rahette pääl tartis ka kobesid kõnigu